

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. december 26.
(péntek)**

Szepesy László

NEKTEK SZÜLETETT A MEGTARTÓ!

Énekek: 423, 414,1-3.4, 360,7-8, 281,5-7

Lekció: Lk 2,8-20

Alapige: Lk 2,10-11

„És monda az angyal nékik: Ne féljeteK, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: Mert született nektek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, felséges Urunk, Istenünk, azért a kegyelemért, hogy eljöttél értünk, bűnösökért a földre. Magasztalunk azért, hogy keresel bennünket, magadhoz közel akarsz vonni. Karácsony alkalmával is elküldted az angyalokat, elküldted a pásztorokat. A pásztorokat hírvivőkké tetted, általuk is hirdetted mindazt a csodát, ami történt. Elküldted a napkeleti bölcseket, mert hirdetni akarsz a Te igédet, meg akarsz nekünk mutatni szent Fiadat, hogy kit adtál nekünk az Ő személyében. Hálát adunk, hogy a mögöttünk levő napokon is annyi igével ajándékoztál meg bennünket. Köszönjük a családi találkozásokat, beszélgetéseket, az ige körüli elcsendesedéseket.

És magasztalunk azért, mert ezt a kegyelmet azért adod nekünk, hogy mi is csatlakozzunk azok seregéhez, akik Téged áldanak és magasztalnak. Köszönjük Neked, hogy ezt megtehetjük így, testvéri közösségben, otthon, betegágyon, akár szeretteink körében. És gondolunk azokra is, akik nem tudnak velünk lenni, de mégis itt vannak lélekben. Kérünk, hogy mindannyiunk szívét indítsd arra, hogy meglássuk egyszülött Fiadat, miénk legyen a Benne való igazi öröm, hálaadás, az a kegyelem, amelyet Őbenne szereztél és adtál és kínálsz nekünk. És kérünk, hogy így dicsőítsd meg magadat a mi szívünkön keresztül.

NEKTEK SZÜLETETT A MEGTARTÓ!

Köszönjük Neked, hogy most is istentisztelet keretén belül tisztelhetünk Téged énekeinkkel, imádságainkkal, igédre való figyelésünkkel, az úrvacsorai közösségben. Köszönjük Neked, hogy erre indítottál bennünket. Kérünk, hogy tedd maradandóvá a hitet a mi szívünkben, erősíts meg bennünket, és kérünk, hogy ez ne csak egy ünnepi alkalom legyen, életünket szenteld meg, add, Urunk, hogy egyre inkább Neked akarjunk élni, Téged követni, Benned örvendezni, Neked szolgálni. Így kérünk, tedd áldássá most is igédet, amely képes megöldökölni a bűnös óemberünket, megerősíteni az újban, felkészíteni akaratod cselekvésére, hogy cselekedjünk mindazt a jót, amit elkészítettél, amelyet ránk bízál, amelyre lehetőséget adsz nekünk.

Így áldd meg, kérünk, istentiszteletünket, és dicsőítsd meg magadat szívünkben. Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ha szabad illet mondani bibliai igazsággal kapcsolatosan, akkor azt kell mondanom, hogy én nagyon szeretem a betlehemi pásztorok történetét, többek között azért, mert rengeteg üzenete, bátorítása és vigasztalása van számunkra. Az egyik az, hogy amire mindig emlékeztet engem, hogy Isten nemcsak a templom csendjében, itt a meleg, fűtött helységben szólal meg, hanem a hideg, sötét éjszakában is, a szürke hétköznapi megszokott menetében, mikor az ember a fárasztó munkáját végzi, mikor feszülten figyel, és vigyáz arra, ami rábízott. Mert az első karácsony alkalmával is, ahogy a történetből hallottuk, az örömhír nem a jeruzsálemi templomban zendült fel, nem a főváros palotáit világította meg a megjelenő isteni dicsőség, nem a hatalmas paloták ablakain keresztül ragyogott be a menny fénye, hanem kint a mezőn, az éjszaka sötétjében, csendjében történt meg mindez, mert Isten azokhoz küldte el az Ő hírnökeit, akikre senki sem gondolt, akiket senki sem hívott meg, csak mennyei Atyánk, hogy örvendezzenek Fia eljövételében. A betlehemi pásztorok története ma is arra emlékeztet minket, hogy Isten akkor is utat talál hozzánk, amikor mi csak éljük megszokott életünket, őrizgetjük a magunk kis tüzeit, és azt gondoljuk, hogy a nagy dolgok valahol máshol történnek. Mikor éppen nem számítunk rá, akkor szól hozzánk az Úr szava, és hirdeti nekünk az Ő csodálatos tetteit, és borítja fel megszokott életünket. A pásztorok a világ egyik legfontosabb, legpáratlanabb, legcsodásabb eseményéről, Isten földre jöttéről, emberré lételéről maradtak volna le, ha az Úr nem küldi el hozzájuk hírnökét. Azzal viszont, amit üzent nekik, örökre megváltoztatta életüket, és ezt szó szerint kell értenünk: örökre. Hiszen személyesen találkozhattak Szabadítójukkal és Megváltójukkal, Jézus Krisztussal. Sokan élnek ma is a pásztorokhoz hasonló módon. Amíg Isten nem küld el valaki hírnököt hozzájuk, akár egy hívő családtagot, akár egy hívő barátot vagy csak egy egyszerű idézetet, igeverset a Bibliából, addig mit sem sejtjenek és tudnak arról, ami körülöttük történik igazán, amit Isten cselekszik értünk. Mert ezek a pásztorok se látták volna, hogy mit tett Isten, ha az angyali hírnök nem hirdeti a szem számára láthatatlan dolgokat. Amikor azonban az Úr elküld hozzájuk valakit, aki hirdeti nekik Isten igéjét, hirtelen a hétköznapi sötétségében fény gyúl, és hit által meglátják a láthatatlan dolgo-

kat, és megértik azt az örömhírt, amely Jézus Krisztus személyében jelenik meg számunkra, és adatik nekünk. A felolvasott angyali üzenetből néhány gondolatot szeretnék csak kiemelni, amelyek rámutatnak arra, hogy Krisztus személye annak az örömnak az igazi forrása, amelyről az angyalok beszéltek, amelyet Isten ígért a Benne hívőknek. Mert az egész angyali üzenetnek ez a központja: „született nektek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus”. Nézzük meg, hogy milyen örömhírt jelent ez számunkra.

Először is azon kell elgondolkoznunk, azt kell látnunk, hogy mi volt Isten első szava a sötétségben élő pásztoroknak. Itt a sötétséget ne csak úgy értsük, hogy éjszaka volt, hanem a szívükben lévő félelem sötétségére is gondoljunk. Honnan tudjuk, hogy ez volt a szívükben? Onnan, hogy amikor megjelent nekik Isten angyala, és a menny fénye, dicsősége beragyogta az éjszakát, ezek a pásztorok félni, rettegni kezdtek. Lukács evangélista nem győzi ezt hangsúlyozni. Az eredeti görög szövegben 3 szóval is fokozza, hogy mekkora volt a pásztoroknak a félelme. Nemcsak egyszerűen annyit mondtak, hogy féltek, hanem az eredeti ősi szövegben valami olyasmi van, hogy hatalmas félelemnek félelmét érezték, tehát valami hatalmas rettegés töltötte be szívüket. Félreértés ne essék: nemcsak a pásztorok féltek ettől, nemcsak ők éltek lelki sötétségben, hanem minden bűnös emberben ott van ez a sötétség, mindannyiunkban, akikben bűn van. Ha nekünk is megjelenne Isten dicsősége és angyala, higgyük el, minket is eltöltene ez a félelem. Miért? Mert amikor Isten jelenlétét érezzük meg, azt, hogy Ő itt van, azt, hogy Ő közel van, akkor az Ő tökéletes szentsége, jósága, tisztasága mellett hirtelen szembetűnővé válik bűnös voltunk. Valaki régen ezt úgy szemléltette, hogy a feketék közt a sötétszürke olyan tökéletesnek és nagyon világosnak látszik. De amikor megjelenik a fehér, akkor az a sötétszürke is bizony nagyon sötét marad. Mert Isten jelenléte elég ahhoz, hogy az ember megérezze, meglássa saját bűneit, és a bűnös ember tisztában van ezzel, és megrémíti őt: ha látom Istent, ha Isten jelenlétében vagyok, akkor Ő is lát engem. És bár én a szentséget látom, Ő a bűnt. Ezért érzem és tudom, hogy bajban vagyok.

Valami ilyesmi félelmet érzett Péter apostol, mikor Krisztus a csónakjából tanította a sokaságot, majd utána egy csodát tett. Péter akkor és ott megérezte Isten jelenlétét Krisztus személyében, és emellett saját bűnös voltát, és ezért ezt mondta Krisztusnak: „*eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!*” (Luk 5,8), megérezte saját bűnösségét, és megérezte, hogy a bűn nem méltó Istenhez, nem fér meg az Ő jelenlétében. Isten jelenlétében tehát ez a félelem a bűnös ember normális reakciója. A pásztorok féltek, mert Isten dicsősége világította meg életük valóságát és bűneiket. Bár sokan nem hajlandóak elismerni bűnös voltukat, mert rengeteg ember még a bűn szót se szereti, olyan negatív, diszkrimináló, elítélő szerintük, de ennek a valóságát, hogy a bűnt megéreztetni velünk az Úr, és félnünk miatta, senki nem tudja kizárni az életéből. Rengetegen rettegnek saját bűneiktől. Attól, hogy bűneik tönkre teszik a házasságukat, vagy széthullik miatta a családjuk, vagy hogy bűneik miatt kudarcot vallanak szülőként vagy gyermekként. Félnek, hogy kiderülnek titkaik, amiket szégyellnek, amiket igyekeznek leplezni, vagy félnek attól, hogy utoléri őket múltjuk, kiderül valami, ami más megvilágításba helyezi személyüket. Vannak, akik ráébrednek bűnös voltukra, és félnek attól,

NEKTEK SZÜLETETT A MEGTARTÓ!

hogy egyszer számot kell adniuk életükről Isten előtt. Az ember fél, és próbálna szabadulni ettől, mert senki se szeret félni. Ezért próbálnak szabadulni ettől a félelemtől, akár úgy, hogy elhallgattatják lelkiismeretüket, nem figyelnek oda arra, amit mond, vagy a bűneiket szépítgetik, nem rossznak, hanem csupán tévedésnek, vagy valami hibának mondjuk, de legbelül mindig is fél a bűnös ember, hogy Isten előtt számot kell adnia életéről.

Egyszer hallottam egy férfiről, aki minden éjjel, hajnali 2-kor felébredt, felkelt az ágyból, kiment az udvarra, és körbejárt, körbenézett. Egyszer megkérdezték tőle, miért teszi ezt minden éjszaka. A férfi azt felelte: Nem tudok aludni, mert félek, hogy valami rossz történik. Ha körbejárom a házat, akkor talán sikerül valamit elkerülni ebből. Természetesen vele is ugyanúgy történtek rossz dolgok, mert nem lehet, Testvérek, a félelmet kizárni. Az ember hiába próbálkozik, a félelmet nem lehet kerítéssel, nem lehet életbiztosítással, nem lehet bankszámlákkal és semmi mással megfékezni.

A pásztorok Isten jelenlétében féltek, bűneiket látva, de nézzük meg, mi volt Isten első szava hozzájuk. Az, hogy „*ne féljete*”. És ez karácsony első üzenete számunkra: bár eljött Isten, a bűnös embernek mégsem kell félnie. Az Ószövetség prófétái gyakran úgy beszéltek Isten eljövételéről, mint ami az ítélet napja lesz, amelyen mindenki számot ad minden tettéért, bűnéért és hitetlenségéért. És bár ezek a próféciák igazak, mert Isten ítélete eljött a golgotai kereszten, Isten megítélte Krisztust a mi bűneinkért, és majd amikor másodszor eljön, akkor is ítéletet fog tartani, de karácsony üzenete nem ez, hanem az az örömhír, hogy nem kell még félnünk, még van idő a megtérésre. Eljött az Úr, az igaz Bíró, de a hívó embernek nem kell félnie, mert Isten kegyelemmel jött el. Isten karácsonykor nem félelmet és rettegést küldött el a földre, hanem Szabadítót, aki megszabadít minket bűneinkből. Ahol mi félelmet várnánk, ott Isten kegyelmet ad. Isten első karácsonyi üzenete: ne félj, hanem higgy Krisztusban! De nem azért, mert nincs mitől vagy kitől félni, hiszen bűneink megszámlálhatatlanok, hanem azért, mert Ő a bűnből jött szabadítani. Ezért az első kérdése az angyali üzenetnek ez: hiszed-e ezt? Hiszed-e, hogy Isten Krisztusban megoldást hozott bűneidre? Félsz-e még, vagy rá mered bízni magadat megszabadítódra?

Ha igen, akkor azt is érteni fogod, amivel az angyali üzenet folytatódik: „*Ne féljete, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz.*” Érdekes, amit Isten itt a folytatásban mond nekünk. Az örömről beszél. Arról, hogy a félelmünknel nagyobb lesz az örömünk. De pontosan mit mond erről az örömről? Felszólít arra minket, hogy örüljünk, és akkor valamiféle belső lelki erőfeszítésnek köszönhetően megnyugszunk, és megszületik bennünk az öröm? Ez valami olyan gondolkozásmód eredménye, valami olyan lelki folyamat, amiért nekünk kell tenni valamit? Az angyali üzenet nem erről beszél. Isten itt nem megparancsolja az örömet, és nem felszólít rá, hanem kijelenti, kihirdeti, hogy az öröm eljött, az isteni öröm létezik, testet öltött. Azaz azt mondja, hogy az öröm nem az ember belső lelki teljesítménye. Karácsony igazi öröme nem egy lelki állapot, egy belső hangulat, amit el kell érni, hanem egy tény, egy történelmi esemény, egy személy. Összefoglalva, amit az angyal mond: Üdvözítő született. Az angyal nem arra szólít fel, hogy örüljete már végre, ne legyetek ilyen rosszkedvű-

ek, hanem hogy higgyétek, eljött az Úr, az öröm itt van, megjelent. Azért létezik az öröm, azért van itt, azért beszélhetünk róla és hirdethetjük minden embernek, mert Isten értetek tett valamit. Mit? Krisztusban eljött közétek, emberként megszületett, ahogy hallhattuk tegnap is. Kereshetjük az igazi örömet és boldogságot sok mindenben ebben az életben, de azt valójában csak Krisztus személyében adja nekünk Isten. Hiszen az öröm forrása nem bennünk van, Testvérek, hanem Krisztusban van. Mert nem a mi jószágunk hozza le az eget, és tesz minket boldogokká, hanem Ő. Ha ez így lenne, ha bennünk lenne az öröm forrása, akkor az emberiség a történelme során már rálelt volna a boldog élet titkára, de tudjuk jól, hogy ez nem létezik, legalábbis emberi szemszögből. Ez Isten ajándéka. És nem a mi vallásosságunk nyitja meg a mennyet előttünk. Isten volt az, aki közel hajolt hozzánk egy jászolban fekvő gyermekben. Ez a közeledése hozzánk, ez a szeretete irántunk az, amiben az igazi örömet megtalálhatjuk.

Egyszer egy szegény család karácsony előtt kapott egy nagy csomagot a postán. Élelmiszer, ruha és némi pénz volt benne. Valaki gondoskodott róluk. Amikor kibontották a csomagot, sírtak az örömtől. A rokon, aki küldte, nem üzent semmit, csak ennyit írt egy kis papírfecnire: nem azért szeretlek, mert jók vagytok, hanem mert fontosak vagytok nekem. Isten így lép be az életünkbe: nem érdemeink miatt, hanem szeretetből. Ez az örömünk igazi forrása. Az angyal ezt az örömet hirdeti.

Ez karácsony személyes üzenete nekünk. Szeretném hangsúlyozni, hogy nem egy általános üzenet, hanem személyes. Hiába hirdetik sokaknak, attól még nem veszíti el az üzenet a személyes voltát. Az angyal végig úgy beszélt, hogy a pásztorok megértsék, hogy minden, ami történik, amiről beszélnek, az értük is történik. Az ígében háromszor is olvassuk a nektek szót, az angyal így beszél, így adja át Isten üzenetét, azt, ami történik: örömet hirdetek nektek, született nektek, jel adott nektek. Nem győzi az Úr hangsúlyozni, hogy megértsük, hogy ez nem egy tőlünk független végbemenő eseménysorozat, hanem ez személyesen velünk történő, nekünk szóló, értünk történő. Isten a legszemélyesebben szólítja meg a pásztorokat, hogy megértsék, hogy közük van a testté lételnek, Isten eljövételének csodájához. És így hirdeti nekünk is. Neked is. Neked hirdet örömet Isten. Neked született Krisztus. És neked adja az ígét, amely Rá mutat.

Sokan azt hiszik, hogy karácsony lényege a rajtunk kívül álló szokások megcselekvésében áll. Egy templomban felhangzó karácsonyi énekekben, vagy adventi koszorún lévő gyertya meggyújtásában, vagy a karácsonyfa felállításában, vagy az ajándékok odaadásában. Mindezek azonban általános szokások, amelyeket az ember vagy átérez, vagy megszokásból tesz, de igazából személyesen gyakran nem érinti, nem változtatja meg az életét, nem befolyásolja a személyét, nem hoz változást abban, hogy milyen is az én szívem. Az isteni kijelentés hangsúlyozza: karácsony lényegét akkor élheted meg igazán, amikor meghallod és elhiszed: Isten neked, érted és hozzád küldte el Krisztust. Ő nemcsak úgy általában jött el a földre, és nem azt akarja, hogy általános igazságként hirdessük azt, amit tett, hanem a legszemélyesebb üzenetként. Jézus Krisztus a te bűneidért, a te szívedért, a te életedért jött el. Nem másért. Érted. Sokan úgy gondolják: én nem vagyok elég jó Istenhez. Vagy azt hiszik, előbb rendezniük kell életüket, mielőtt Istennel foglalkoz-

NEKTEK SZÜLETETT A MEGTARTÓ!

nának. Úgy gondolják, előbb meg kell javulniuk. De ezek olyan tévutak, amelyek nem vezetnek el minket Krisztushoz. Meg kell értenünk, hogy Krisztus születésének örömhíre olyan személyes üzenet számunkra, amelyben a menny jött le hozzánk. A jászol azt üzeni: Isten oda jön, ahol te vagy: minden zavarodottságba, sebezettségbe, rendezetlenségbe, félelembe és bűnbe. Hozzád jött, és személyesen téged keres. Az angyal nem azt mondja: Üdvözítő született a világnak, hanem azt, hogy nektek. Nektek született. Karácsony öröme akkor születik meg az ember szívében, amikor rádöbben erre, hogy mindez értem történt.

Egy lelkész mesélte, hogy egy idős asszony évtizedekig csak karácsonykor járt el a templomba, és a karácsonyi igéket hallgatta, de sose értette meg és hitte el azokat igazán. Egy alkalommal azonban így szólt: Most kezdem megérteni, hogy Jézus nem a jó emberekért, hanem a bűnösökért, azaz énértem is jött. Nekem is lehet új életem. Ez volt az ő karácsonya, amikor személyessé vált számára mindaz, amit Krisztus tett, megértette és elhitte, hogy a megváltás nem egy általános üzenet, hanem olyan, amelyben Isten a nevemen szólít, és személyesen magához hív engem.

Magához hív, mert mindannyiunknak Órá van szüksége, ezért nevezi Őt az angyal Megváltónknak, Megmentőnknek, bűnből szabadítónknak. Isten hangsúlyozza ezt az angyali üzenetben, hogy nem csupán egy gyermek született, amit az emberi szem lát, hanem maga a Szabadító, aki az Úr maga, aki Krisztus, az emberiség közbenjárója, képviselője Istennél, az egyetlen. Ő az, akit Isten megígért nekünk, hogy megmentсен minket. Mindannyiunknak szüksége van megmentőre, bár általában nem így gondolunk magunkra, mert nem gondoljuk, hogy olyan anyagi helyzetbe, válságba vagy egészségi állapotba kerülnénk vagy megmentésre szorulunk, de az a helyzet, hogy a bűn tesz minket ilyen szorult helyzetű emberré. Bűneink miatt szükségünk van megmentőre, hisz Istentől elszakadva élünk, élettünk értelmét és irányát elveszítettük, és nem tudjuk magunkat megváltani, megmenteni. Karácsony Isten válasza a mi elveszettségünkre és egyetlen megoldása mindannyiunk legnagyobb kérdésére: hogyan lehetnék új emberré? Magunktól nem tudunk megújulni, magunktól nem tudunk megváltozni. Szükségünk van valakire, aki nemcsak tanít, nemcsak megmondja, hogy mit tegyünk, hanem aki megment minket.

Olyan ez, mint mikor egy ember a folyóba esik, és elkezd fulladozni. Vergődik, mert nem tud úszni. És akkor a parton állók elkezdenek kiabálni: Ússz! Kapálózz! Ne add fel! De az egyikük beugrik a vízbe, elúszik hozzá, megragadja, átkarolja, és kiviszi a partra. Amikor a férfi magához tért, csak annyit mondott: A többiek csak tanácsot adtak. Te viszont megmentettél. Jézus Krisztus így jött el. Nem csak tanít, nem csak tanácsokat oszt, személyesen megmenteni jött bennünket, bűnösöket. Ezért mondja az angyal: Üdvözítő született nektek. Isten azért adta Krisztust, hogy megmentсен, és hogy mi higgyünk Őbenne, és valóságosan megmentсен bennünket.

Ez az egyetlen útja és módja, hogy személyessé váljon számunkra karácsony. Mert sem a templomban lételem, sem az ünnepi hangulat, sem különféle családi hagyományok és szokások nem szabadítanak meg minket bűneinkből, és adják nekünk a szabadítás örömét. Egyetlen karácsonyi hagyomány se változtatja meg bű-

nős emberi természetet, ahogyan az enyémet sem. Ez csak egyetlen módon történhet meg: úgy, hogy hittel elfogadod Krisztust, mint személyes Megváltódat és Uradat. Őszintén megvallhatod Neki imádságban, hogy bűnös vagy. Lássuk be, ismerjük be, hogy egyedül nem tudunk sem megújulni, sem bűneinkből megszabadulni. Krisztust küldte el személyesen Üdvözítőmül az Úr, fogadjuk ezt el. Merjük rábízni életünket, magunkat. Akkor megtörténik karácsony igazi csodája: személyesen megláthatjuk a Megváltót.

Mindannyian tudjuk, hogy az ajándékozás része a legtöbb család karácsonyozásának. Egyszer egy családban a gyerekek közül a legkisebb fiú leült a karácsonyfához, és csak nézte az ajándékokat, de nem nyúlt hozzájuk. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért nem bontja ki az ajándékait, azt felelte: Mert nem érdemlem meg őket. A szülei azt válaszolták neki: Az ajándékot nem kiérdemelni kell, hanem elfogadni. A hit ezt az elfogadást jelenti. Isten Krisztust kínálja nekünk ajándékként. A megváltást nem lehet kiérdemelnünk, de hittel elfogadhatjuk.

Karácsony üzenete ma is ugyanaz, ami régen volt, ami ma is így hangzik: „*ne féljete*”, mert Isten értetek, és nem ellenetek jött el! Az igazi öröm abban van, hogy Jézus Krisztus megszületett, az Ő személyében. Ezt nem elérni, hanem elhinni lehet. Isten erre hív személyesen mindannyiunkat. Arra, hogy fogadjuk el Jézust Üdvözítőnkül, hiszen csak Ő tud megmenteni minket. Kívánom mindannyiunknak, hogy ez a karácsony ne csak egy legyen a sok emberi ünnep közül, hanem legyen a hit, a megújulás, Krisztus befogadása szívünkbe, és az Őbenne való igazi lelki öröm.

Imádkozzunk!

Hálát adunk azért, szerető mennyei Édesatyánk, hogy abban mutattad meg irántunk való szeretetedet, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztust elküldted, hogy a golgotai kereszten életét adja engesztelő áldozatul értünk. Köszönjük Neked ezt a kegyelmet és ezt az ajándékot. És köszönjük, hogy azóta is Őrá mutatsz, Őt hirdeted, és Őhöz hívsz mindannyiunkat.

Bocsásd meg nekünk, hogyha más ajándékokat kérünk Tőled, olyanokat, amelyekről azt hisszük, hogy jobban megváltoztatják az életünket, pedig nincs más és nem is lehet más, aki képes lenne úgy megújítani és megszabadítani bennünket, mint Ő. Egyedül Őrá van szükségünk minden egyes nap, akár beláttuk ezt már hívó emberként, akár nem. Mindig Őhöz kell visszatérnünk, Őbenne kell reménykednünk, Őhöz kell fordulnunk. Úr Jézus Krisztus, köszönjük Neked mindazt az áldozatot, amit értünk hoztál. Köszönjük, hogy önmagadat adtad oda értünk. Hogyha magunkba nézünk, hogy mennyi mindent vétünk Ellened, hogy mire vagyunk hajlandóak, bűnös szívünknek milyen gondolatai, vágyai vannak, és ezekből milyen szavak és milyen tettek következnek, csak elszégyelljük magunkat, és rácsodálkozunk még inkább a Te szereteted nagyságára, hogy ilyen bűnösökért jöttél el, mint mi vagyunk. És köszönjük Neked, hogy ez a kegyelem és ez a szeretet nem kisebbedik sosem. Köszönjük, hogy mikor mi hűtlenek vagyunk, Te akkor is hű maradsz. Kérünk Téged, hogy indíts bennünket valóban arra az örömré, arra a hálaadásra, neved igazi dicsőítésére, amelyet adni tudsz Lelked által a hiten keresztül. És kérünk, hogy ez a hit hadd ragyogja be az életünket és másokét is, a Rólad szóló evangélium. Mi csak Tőled kaphatjuk az isteni fényt, de Te

NEKTEK SZÜLETETT A MEGTARTÓ!

magad mondtad, hogy nem azért gyújtanak gyertyát a szobában, hogy véka alá tegyék, hanem hogy fényljék. És azért adod nekünk is a Benned való örömet, reménységet és hitet, hogy fényljék mások életében is. Kérünk, hogy ajándékozz meg minket ezzel.

Eléd hozzuk szeretteinket, azokat, akik kórházban vagy otthoni betegágyon vannak. Kérünk, kegyelmed szerint gyógyítsd őket, és erősítsd meg hitüket, hiszen ha a test gyenge is, de a lélek lehet erős, Beléd kapaszkodó.

Eléd hozzuk azokat, akik magányosan töltik az ünnepeket. Köszönjük annak örömét, hogy Veled mindig együtt lehetünk, és kérünk, hogy a testvéri közösség ajándékát add meg nekik.

Eléd hozzuk családjainkat. Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hogy minden generáció, az idősek és a legfiatalabbak is hadd ismerhessenek meg Téged, hadd bíz-hassanak Benned, hadd legyen a Te személyed igazi öröm. Ez a világ annyi min-dennel kecsegtet bennünket, és mi annyi csalira ráharapunk, kérünk, óvj meg ben-nünket ezektől, és segíts nem elfeledkeznünk sosem Rólad. Ezért kérünk, hogy őrizz minket a hit útján, segíts, hogy a Te igéd fontos legyen nap mint nap szá-munkra, hirdettesd ezt, kérünk, gyülekezeteinkben, családukban, munkahelyün-kön, egész országunkban.

Kérünk, hogy adj népünknek Hozzád térést, és könyörgünk, hogy könyörülj Európa népein is. Te vagy a Békesség Fejedelme, kérünk, hozd el a Te békesége-det ebbe a világba.

Könyörgünk azért, hogy mi is mint juhaid, hadd hallhasuk meg naponként a Te szavadat, és add a kegyelmet, hogy követhessünk mint Pásztorunkat, Téged. Az, ahogyan a családukban vagyunk, ahogyan a munkánkat végezzük, vagy itt a gyülekezetben ahogyan szolgálunk, együtt vagyunk, ahogyan egymásra gondolunk (kérünk, újíts meg ebben is) Téged hadd dicsőítsen.

Köszönjük Neked, hogy hitünk erősítésére adtad nekünk az úrvacsorát is. Kér-jük, Szentlelked által tedd azt számunkra áldássá, neved számára dicsőségessé.

Kegyelmedben bízva, kérünk, Krisztusért hallgass meg minket!

Ámen.

281,5-7 ének

5. Tégedet illet, Uram, / Mi tiszteletünk, hál'adásunk,
A mi gyülekezetünk, / Ünnepet szentelésünk.
6. Hála légyen tenéked, / Hogy megjelentéd te magadat,
Hogy megértettük, Uram, / A te akaratodat.
7. Dicséret és dicsőség / Légyen tenéked magasságban,
Dicséret és tisztesség / Az Anyaszentegyházban.